

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
5. juli 1996

Sag T-85/96 R

Francis Alan Clarke
mod
Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse

»Tjenestemænd – placering – udsættelse af gennemførelsen – foreløbige
forholdsregler«

Fuldstændig gengivelse på tysk II - 1003

Angående: Begæring om udsættelse af gennemførelsen af sagsøgtets afgørelse om placering af sagsøgeren i Thessaloniki; foreløbig opretholdelse af hans placering ved De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Luxembourg).

Udfald: Begæringen ikke taget til følge.

Resumé af kendelse

I oktober 1977 blev sagsøgeren ansat af sagsøgte (Cedefop) i henhold til en arbejdskontrakt af ubegrænset varighed. Ifølge denne kontrakt var tjenestestedet Berlin, hvor Cedefop på daværende tidspunkt havde hjemsted.

Den 1. september 1994 flyttede Rådet Cedefop's hjemsted til Thessaloniki (forordning (EF) nr. 1131/94 af 16.5.1994 om ændring af forordning (EØF) nr. 337/75 om oprettelse af et europæisk center for udvikling af erhvervsuddannelse, EFT L 127, s. 1).

En »rammeaftale« af 23. januar 1995 vedrørende »sociale foranstaltninger i forbindelse med Cedefop's flytning til Thessaloniki«, der er indgået mellem direktøren for sagsøgte og personalerepræsentationen, indeholder bl. a. bestemmelser om fastansættelse af personale (4.1), den situation, hvor den ansatte ikke kan forlade Berlin (4.3), og opstilling af en individuel mobilitetsplan for personer, der ikke kan flytte til Thessaloniki (4.4).

Den 1. marts 1995 blev sagsøgtes personale omfattet af bestemmelserne for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (Rådets forordning (EF) nr. 251/95 af 6.2.1995 om ændring af forordning (EØF) nr. 337/75 om oprettelse af et europæisk center for udvikling af erhvervsuddannelse, EFT L 30, s. 1).

Den 1. april 1995 blev sagsøgeren udnævnt til tjenestemand på prøve, og den 1. januar 1996 blev han fastansat tjenestemand.

Ved afgørelser truffet af sagsøgte den 7. og 31. juli 1995 blev sagsøgeren fra den 1. september 1995 (datoen for Cedefop's faktiske flytning til Thessaloniki) til den 31. marts 1996 placeret ved De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Det Statistiske Kontor). Sagsøgerens hustru blev placeret i Luxembourg til den 1. marts 1996, hvor hun blev overflyttet til Kommissionen (Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer, Luxembourg).

Senere forlængede sagsøgte to gange (notitser af 5. og 22.4.1996) sagsøgerens placering ved Det Statistiske Kontor, senest til den 31. maj 1996, hvor »fristen [...] for at opnå mobilitet« udløb (notits af 22.4.1996).

Efter at sagsøgeren på ny havde ansøgt om forlængelse, meddelte sagsøgte ham, at man ikke havde i sinde at omstøde afgørelsen om at placere ham i Thessaloniki efter den 31. maj 1996 (telefax-meddelelse af 21.5.1996).

Retlige bemærkninger

Med henblik på at godtgøre, at begæringen er uopsættelig, dvs. at det er nødvendigt, at der træffes foreløbige forholdsregler for at undgå, at der påføres ham et alvorligt og uopretteligt tab, har sagsøgeren gjort gældende, at hans placering i Thessaloniki indtil den 30. september 1996 ville bringe hans overflytning til Det Statistiske Kontor, som skulle finde sted den 1. oktober 1996, i fare. Retten anførte, at en overflytning efter artikel 29, stk. 1, litra c), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (vedtægten) ikke er betinget af, at den pågældende

arbejder i den institution, han vil overflyttes til. Desuden fremgår det ikke umiddelbart af nogen af de dokumenter, sagsøgeren har fremlagt, at hans placering i Thessaloniki til den 30. september 1996 kan bringe den påtænkte overflytning i fare (præmis 62 og 63).

Med hensyn til den påståede fare for en adskillelse af sagsøgeren og hans hustru indtil den 1. oktober 1996 fastslog Retten, at det på dette stadium og uden at foregribe bedømmelsen af hovedsagen ikke kunne antages, at sagsøgeren især af familiemæssige grunde havde erhvervet ret til at få placeringen i Luxembourg forlænget. Sagsøgeren har anført, at placeringens varighed skulle have været beregnet i forhold til hans anciennitet i tjenesten i henhold til rammeaftalens punkt 4.3. I den forbindelse bemærkede Retten blot, at sagsøgeren ikke har anfægtet afgørelsen af 7. juli 1995, for så vidt som det heri klart og utvetydigt blev fastslået, at forlængelsen udløb den 31. marts 1996. Med hensyn til muligheden for forlængelse i henhold til punkt 4.3, som ifølge sagsøgeren skal anvendes mutatis mutandis i forbindelse med aftalens punkt 4.4, bemærkede Retten, at selv om en sådan mulighed antoges at foreligge, ville den henhøre under sagsøgtets skøn (præmis 64-67).

Henvisning til: Retten, 29. marts 1996, sag T-24/96 R, U. mod Cedefop, Sml. Pers. II, s. 479, præmis 63.

De samme betragtninger gjorde sig efter Rettens opfattelse gældende med hensyn til den mulighed for forlængelse, der er omhandlet i en notits af 21. februar 1996 til sagsøgeren og andre berørte og – i lignende vendinger – i en rundskrivelse til sagsøgtets personale af 6. februar 1996. Med hensyn til den påståede forsinkelse ved gennemførelsen af mobiliteten, dvs. muligheden for at ansøge om en overflytning i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c), fandt Retten, at sagsøgeren ikke umiddelbart har godtgjort, at han uden den påståede forsinkelse allerede kunne have fået en ledig stilling ved Det Statistiske Kontor og være blevet overflyttet dertil. Endvidere ville vedtagelsen af bestemmelser om frivillig udtræden af tjenesten ikke have givet ham mulighed for at fortsætte sin erhvervmæssige karriere i Luxembourg. Endelig har sagsøgeren ikke godtgjort, at sagsøgte har givet Det Statistiske

Kontor tilsagn om at opretholde hans placering, indtil han faktisk blev overflyttet dertil (præmis 67).

Under disse omstændigheder måtte der tages stilling til den foreliggende begæring under hensyntagen til det vide skøn, sagsøgte råder over ved organisationen af tjenestegrene og – parallelt hermed – ved placeringen af personalet. Følgelig kan en udsættelse af gennemførelsen kun begrundes med tvingende omstændigheder af helt usædvanlig karakter, der kan påføre den berørte tjenestemand et alvorligt og uopretteligt tab (præmis 68).

Henvi sning til: U. mod Cedefop, a.st., præmis 61, 62 og 63.

Retten anførte, at den omtvistede periode er særdeles kort, klart afgrænset og omfatter sommerferien (præmis 70).

Desuden bemærkede Retten, at sagsøgerens interesser ikke går forud for sagsøgt es interesse i at gennemtrumfe det princip (som der henvises til i rammeaftalens punkt 3), hvorefter sagsøgeren forventedes at fortsætte sit virke i Thessaloniki, efter at tjenestestedet faktisk var flyttet. For det første må hans medvirken ved de opgaver, der er knyttet til hans stilling i Thessaloniki, i mangel af præcise angivelser om det modsatte anses for at være nødvendig, for at sagsøgt es tjenestegrene kan fungere normalt. Sagsøgeren kan ikke påberåbe sig vanskeligheder, som eventuelt måtte opstå som følge af hans »integration« i tjenesten, efter at han har været fraværende siden den 1. september 1995, når tilladelsen til dette fravær i det væsentlige er givet af hensyn til ham selv. For det andet opstår risikoen for en adskillelse af ægtefællerne ikke som følge af anledningen til de sociale foranstaltninger, der er omhandlet i rammeaftalen, nemlig flytningen af Cedefop's hjemsted, men som følge af overflytningen af sagsøgerens ægtefælle til Publikationskontoret i Luxembourg, som hun selv har ansøgt om. Interessen i denne overflytning (såvel for hende selv som for Publikationskontoret) kan ikke gøres gældende over for Cedefop under den foreliggende procedure. Den omstændighed, at sagsøgte har givet samtykke til denne

overflytning, ændrer ikke i sig selv denne konklusion. Efter vedtægten kan ansættelsesmyndigheden nemlig ikke i princippet modsætte sig en tjenstemands overflytning (præmis 71, 72 og 73).

Konklusion:

Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.